

Творчий світ подружжя

Адже, скажімо, на декоративних тарелях, кухлях, ложках майстер не повторює жодного візерунка, геометричні лінії зводить до неповторних орнаментів. Захоплюють скульптури: парубки схилили ся над улюбленими інструментами — і ось-ось попливе музика («Троїсті музики»), «Казки діда», «Втеча», «Козаки не переводяться», «Прометей»... Оригінально передав творець образи в скульптурах «Пастушки», «Сівач». Або до глибини душі хвилює «Одинока жінка» - тавро-символ трагедії на Чорнобильській АЕС. Чорнобильська мадонна вже ніколи не стане матір'ю; підступний розгнуданий атом убив у ній найцінніше— здатність народжувати дітей...

А малечу Василь любить, про це свідчать скульптури «Бешкетники», «Канікули», «Болільники»... Своїй майстерності навчав підростаючу юнь у Будинку дітей і молоді, ВПУ-22. Чимало вихованців продовжують справу вчителя, різьблять, столярують. Пригадала презентацію: виставку робіт знаного майстра в історико-етнографічному музеї, влаштовану завідувачкою, заслуженим працівником культури України Раїсою Тишкевич. Кожну Васи- леву скульптуру обіймали Єлизаветині рушники, ніби оберігали той спільний талант і хист — нетлінну красу, подаровану Всевишнім. Бо тільки з Божим благословенням творять такі речі. Зворушили візерунки не лише земляків, а и закордонних гостей, що також відвідали виставку творінь подружжя: «Ваші скульптури ніби дихають...» (про Василя), «рушники, як лебедині крила»... (Єлизаветі).

Та хіба тільки в Сарнах? Численні обласні, регіональні, всеукраїнські, республіканські виставки народної творчості прикрашали неординарні витвори роботящих невтомних рук земляків. Зберігаються навіть у фондах Київського Музею прикладного мистецтва. Член спілки художників України Василь Познік не зазнається, а продовжує й далі, незважаючи на поважний вік, здоров'я, різьбити. Не ремствує, а ховаючи посмішку, каже: «Де моя молодість?..». Не лише кімната музею, а й квартира зберігає тепло та фантазію цих творчих трудолюбивих і наполегливих людей. Вітальня, кухня, спальня, оздоблені руками господаря та господині, віддають любов'ю, простотою, своєрідним баченням того чи іншого предмета домашнього вжитку. Підставка для телефону, рамка для дзеркала, панелі, навіть вхідні двері різьблені! Усе створює неповторний затишок сімейству, яке пліч-о-пліч торує життєвим, шляхом, виростило та виховало чудових дочок Людмилу та Даринку. Вони вже дорослі, не живуть з батьками, та Василь Степанович допоміг обом об- лаштувати житло, а Єлизавета презентувала рушники.

Люблю гостювати в Позніків, смакувати Єлизаветиними пиріжками, слухати неквапну розмову, поринаючи в яскравий творчий світ.

Раїса БРИЧКОВА